

Long Nguyễn

Chuyện giáo xứ tôi

Lời tác giả

Truyện này không hề có ý chính trị. Từ "Việt Cộng" dùng trong truyện chỉ phản ánh tư tưởng của 1 ông già cải tạo thôi. Xin đừng quá nhạy cảm.

Meta là 1 tín đồ Công giáo. Như mọi con chiên ngoan đạo khác, việc đầu tiên khi định cư ở một thành phố mới là dò hỏi, tìm cho ra một giáo xứ để lễ lạy và gia nhập vào đoàn thể nào đó. Ca đoàn là 1 đoàn thể lý tưởng cho trai gái mới lớn. Ai mà chẳng thích hát hồng, dù là hát thánh ca. Huống chi chẳng ca đoàn nào bắt buộc bạn phải có giọng ca "truyền nhiễm" làm điều kiện gia nhập. Rất nhiều cuộc hôn nhân bắt đầu bằng những mối tình trong ca đoàn.

Giáo xứ Meta ở thì sinh hoạt phụng vụ rất sinh động. Bé thì có thiếu nhi, ngoài việc học giáo lý còn có một giờ học Việt Ngữ do các anh chị em bên ca đoàn tình nguyện giảng dạy. Già lão thì có hội Liên Minh Thánh Tâm, hội bô lão. Vào ngày lễ Độc Lập Mỹ, thời tiết trở nên nóng bức. Tiểu bang Meta ở khí hậu mát mẻ là nơi lý tưởng cho khách nghỉ hè. Khi giáo xứ vừa mới thành lập vào năm 1978, cha xứ ở đây tổ chức đại hội hành hương tại núi đức Mẹ sầu bi (The Grotto hay the sorrowful Mother). Buổi đại hội hành hương đầu tiên thành công mỹ mãn. Từ đó, đại hội hành hương trở thành 1 truyền thống của giáo xứ. Trong buổi lễ khai mạc đại hội do đức Giám Mục người Mỹ chủ tế, năm nào cũng có các bổn đạo mới chịu phép rửa tội, năm nào cũng có các em chịu phép rước lễ lần đầu, thêm sức ...

Gioan Bao ti xi ta La Văn Liêm là một nhân vật quan trọng của giáo xứ. Chẳng những là ca đoàn trưởng cầm đầu một lũ khoảng ba chục đức nhằng nhằng chúng tôi, anh còn giữ chức thủ quỹ của giáo xứ. Thứ Ba, Thứ Năm hàng tuần, chúng tôi phải đến nhà thờ một tiếng tập hát. Thú thật, bọn chúng tôi đứa nào cũng dốt, nhìn những nốt nhạc chi chít như cái rừng mà nhờ sự hướng dẫn của anh, hát cũng đâu ra đấy. Meta thích nhất là cái bài "xin Chúa thương xót chúng con". Bài này thì không phải người trong ca đoàn cũng biết vì nó được hát mỗi ngày trong thánh lễ. Chả thế mà khi tới bài này, cả nhà thờ từ em bé 10 tuổi cho đến ông lão 70, ai cũng quai mồm hát "leo", át cả giọng ca đoàn. Trong lúc hát thì phải nhìn anh Liêm vung tay múa nhịp Meta thích ở chỗ mỗi khi tới đoạn nào lên cao, anh Liêm lại giơ cánh tay lên giới, 5 ngón chụm lại y như kiểu ta cầm trái vệt lộn, rung lắc rung để như người sốt rét. Anh luôn mặc áo ngắn tay, chắc có lẽ ... hôi nách, mặc thế cho thoáng. Mỗi khi tới đoạn này, không hiểu sao Meta khoái nhìn qua ống tay áo anh để xem chùm lông nách của anh. Mùa hè anh thường cạo, nhất là dịp đại hội.

Việc ca đoàn bận thế đấy, mà ngoài việc đi làm hằng sở 8 tiếng 1 ngày, anh còn kiêm nhiệm thêm chức thủ quỹ. Bất đắc dĩ lắm anh mới đảm đương công việc này vì ngoài anh ra, chẳng còn ai trong giáo xứ làm được.

Chuyện thế này .

Nhận thấy sau thánh lễ, các bậc phụ huynh hay nán lại ở bãi đậu xe, basement nhà thờ chờ con cái học Việt ngữ và sau đó là lễ cho thiếu nhi. Thật là khó xử. Về nhà cũng dở mà ở lại trong xe giữa trời nắng chang chang cũng dở. Không biết bánh lễ làm bằng chất gì, ăn vào chả bỏ dính răng lại sinh rất ruột. Thôi thì các ông các bà ngồi đợi ra bãi đậu xe, giờ bánh trái ra ăn. Có vị mang theo cả dao thót chặt cạnh cạnh nghe cứ như cỗ trong làng. Lạy Cha cho chúng con hàng ngày dùng đủ rồi thì xỉa răng quẹt quẹt vài đường thì trẻ con ra là vừa. Tan lễ thì bãi đậu xe nhà thờ rải rác những hộp hamburger, lá chuối bọc giò chả, bánh mì v.v... Cha bực lắm, nhìn rác rưởi, lá lẫu vương vãi ngoài bãi đậu xe, người chẳng biết tính sao.

Anh Liêm đề nghị với cha xứ mở 1 quán cà phê dưới basement nhà thờ cho mọi người điểm tâm sau thánh lễ, tiền lời sung vào quỹ ca đoàn và các chi phí vật vãnh khác. Dĩ nhiên các ca sĩ như Meta bị bắt buộc phải điểm tâm ở đây để ủng hộ. Quán cà phê Liêm ra đời. Cũng vì lý do đó mà các tiệm phở, nhà hàng của người Việt dưới phố chẳng mấy khi có mặt bọn ca sĩ chúng tôi. Bánh mì ở ngoài "kinh tế thị trường" có 1.25 đồng nhưng ở cà phê Liêm thì 2.00 đồng, cà phê cũng 2 đồng. Dường như đường lên thiên đàng phải chui xuống basement hay sao mà chúng tôi Chủ Nhật nào cũng phải xuống đây.

Ca đoàn chỉ non ba chục người mà cũng chia năm bảy phe nhóm. Chẳng gì phức tạp hết nhưng đĩa nào hợp với đĩa nào thì xúm lại tán dóc thế thôi. Tôi thì hay ăn sáng với con Lan. Cũng không phải vì Lan có giọng ca mà anh Liêm gọi là giọng te no te niếc gì đó, được chọn làm giọng nữ chính cho ca đoàn mà Meta khoái ngồi chung với nàng. Chỉ tại nàng khoái ... bao. Mười lần nàng móc túi trả tiền tới 8 lần. Có lần tôi thắc mắc :

- Máy bạn đến nhà em, anh vẫn thấy em uống cà phê. Tại sao chẳng bao giờ em uống ở đây ?

Lan kín đáo nhìn quanh mỉm cười không đáp. Người ta thường gọi là nụ cười vì nó hé mở như 1 đoá hoa vừa chớm, nhưng Meta gọi là khoé cười vì thích nhất là 3 cái nếp nhăn hình vi cá đuôi mắt nàng. Cái nhăn khoé mắt ở gương mặt 22 tuổi làm nàng trẻ ra. Thế mới lạ.

Một hôm cũng dưới quán cà phê Liêm dưới basement, Lan nói với tôi :

- Em nói với anh cái này nhưng anh thề "Tội chọng mất linh hồn" nhá.

-Thề cái gì ?

- Đừng nói với ai chuyện này. Lan nghiêm trọng, cái "vi cá" không còn hằn lên đuôi mắt.

Meta ghé tay :

-Tội "chọng" mất linh hồn.

Thề thốt là nghề của Meta. Ngày nào Meta cũng thề cả chục lần. "Tội chọng mất linh hồn" ăn thua gì. Có điều nếu thề trời đánh thì trong ngày

gặp sấm chớp thì chịu khó né trước cho chắc ăn. Lỡ chẳng may. Meta đã né được 1 lần rồi.

Lan đưa mắt ngó quanh, chẳng thấy ai để ý mới yên chí thì thảo :

- Hồi trước em đi rửa tay, em thấy anh Liêm làm cà phê ở nhà bếp. Anh ấy làm kỳ lắm.

Meta biết thừa là Lan đi ... đái vì cái nhà bếp đó Meta biết, nó không có bồn rửa mặt. Meta ngó mặt ra :

- Anh ấy làm làm sao ?

- Anh ấy rót sữa vào ly xong, ly nào anh ấy cũng liếm 1 cái cho sạch sữa ở miệng ly.

Từ đây, Meta và Lan gọi là cà phê Liếm. Thì ra không phải nàng uống nước chanh để giữ giọng "te no te niéc" gì hết. Nàng ớn cà phê Liếm.

Chuyện anh Liêm liếm ly chắc cũng có người khác thấy. Người nọ rí tai người kia rồi cũng đến tai anh. Anh Liêm sùng lắm :

- Thế này là có âm mưu bôi nhọ anh với ý đồ chia rẽ tôn giáo chứ anh có liếm ly bao giờ.

Như để chứng minh, anh vạch ống quần lên, để lộ cái ống quyển vừa đen vừa ít nạc ra, trên đó mờ mờ những vết sẹo:

- Hồi đó anh bị trúng đạn Việt Cộng sau khi đẩy lui mấy đợt tấn công biên người của chúng. Bây giờ chúng nó nhớ mặt, bày ra cái vụ liếm ly để trả thù đây mà.

Đạn Việt Cộng nó khác chứ đâu giống thế này. Meta thấy vết sẹo vì đạn rồi. Nó sâu hoắm và làm biến dạng bắp thịt chứ có đâu huyền ảo như kiêu sẹo ... ghê thế. Chính Meta cũng có mấy cái sẹo giống anh, nhưng là do lác đồng tiền hồi nhỏ. Ở bản nó thế. Bọn ca sĩ chúng tôi nhìn những cái sẹo của anh, liên tưởng đến Tiêu Sơn tráng sĩ hay các anh lính oai hùng nơi trận địa thừa nào, đem xương máu thấm tô sông núi mà nhiều cả nước rãi vì thán phục.

Quán cà phê vẫn đông. Meta sợ mất linh hồn nên tuy lẻo mép nhưng không hề hé môi chuyện này. Với giáo dân, anh Liêm vẫn là 1 thanh niên đạo đức,

guong mầu đáng để cho mọi người trầm trồ khen ngợi. Không rõ lắm nhưng Meta biết các cô trong ca đoàn, tề lể cũng vài ba con tim đang nhớ trộm thương thầm. Cha xứ nhân 1 buổi giảng về sứ vụ tông đồ đã gọi đích danh anh Liêm mà tuyên dương :

- Nếu mỗi giáo xứ hải ngoại chúng ta có 1 con chiên như anh thì lo gì.

"Nước Chúa sẽ tràn lan khắp nơi".

Ấy thế mà có ngày anh Liêm lên mặt báo. Báo Mỹ đảng hoàng, trang nhất hấn hoi. Cả giáo xứ xôn xao. Vụ việc chỉ là tai nạn lưu thông thường thôi, có 2 nạn nhân bị thương nhẹ vì xe đụng. Chuyện thế này. Anh Liêm đi rước gái, chẳng may gặp cảnh sát giả dạng. Anh bỏ chạy. Cảnh sát rượt theo vài block đường thì bắt được. Đáng lẽ chỉ tịch thu xe thôi, chả việc gì phải lên báo đâu, nhưng vì anh định tẩu thoát lại còn đụng phải vài xe dọc đường nên mới to chuyện.

Xôn xao vài bữa rồi cũng yên. Cái quán cà phê vắng chủ tạm đóng cửa.

Meta và Lan thoát nạn "ủng hộ" được tự do ăn sáng chỗ khác. Cho đến 1 ngày cha xứ long trọng tuyên bố trong buổi lễ :

- Quán ăn dưới basement được mở trở lại. Kính mời tất cả các ông bà anh chị em tiếp tục ủng hộ.

Ngài có tật hay thêm vào chữ "kính" mỗi khi nói chuyện tiền nong.

Tan lễ chúng tôi lũ lượt xuống dưới. Vẫn khung cảnh cũ. Một dãy bàn kiểu bàn xếp đi picnic xiêu vẹo, ngồn ngang xì dầu, napkin bàn có bàn không, vài cái ghế xiêu vẹo và lạ nhất là vẫn anh Liêm, Gioan Bao ti xi ta La Văn Liêm nhấp nha nhóp nhộm qua cái lỗ khoét vuông vẫn nhìn xuống nhà bếp. Chắc mới ở tù ra. Anh không còn giữ chức ca đoàn trưởng nữa. Ca đoàn trưởng mới là Lan, vì dù sao Lan cũng là người khá nhất về cái vụ "đồ rê mi fa ". Bọn chúng tôi chẳng ai biết nhạc lý cả.

Đến bây giờ Meta còn bâng khuâng vì cái tên. Như đã nói, quán cà phê nhà thờ vẫn chẳng gì thay đổi ngoại trừ cái tên. Bên trên tấm hình Đức Mẹ hằng cứu giúp dán trên tường, 1 hàng chữ trang trọng : Quán Cà Phê Thánh Tâm.

Nói chuyện về giáo xứ tôi mà không nhắc đến cụ Trùm Đích thì quả là 1 thiếu sót. Cụ có tật hay mở đầu câu chuyện bằng : "Mục đích của tôi hôm nay rằng thì là ..." mà cũng có lẽ tên cúng cơm của cụ là Đích. Ai cũng gọi thế. Đời vua Hùng Vương thứ 18, An Dương Vương bỏ kinh thành mà chạy thì kỳ HO thứ 18 cụ mới khăn gói qua Mỹ, chuyến cuối cùng của diện HO. Miệt mài ở trong các trại cải tạo, đáng lẽ cụ là người đi Mỹ sớm nhất vì được về từ những đợt thả tù đầu tiên mà nghe bạn bè xúi dục, thay vì chờ vài tháng thì cũng được đi Mỹ, cụ khăn gói xuống Rạch Giá vượt biên.

Léng phéng thế nào lại ôm 1 bó quần áo to tướng hỏi 1 ông công an :

- Đường nào xuống bến tàu hải đồng chí ?

Thế là bị nhúp ngay, chẳng thấy mặt cái tàu bè nào cả. Bầy cây vàng của cụ bà mất toi. Cũng lại trại cải tạo ấy, lão quản giáo ấy, cái chỗ nằm ấy chẳng mất đi đàng nào cả. Nhận được tin cụ ông lại được đi cải tạo lần tin đi Mỹ cùng 1 lúc, cụ bà ức lắm, khóc rưng rức :

-Nếu mà 1 trong hai ta biết nghĩ thì đâu có "hiu hắt đời nhau" đến thế .(*)

Góm ở trong tù ông nào cũng ghẻ mà riêng cụ thì quá thể. Ghẻ kèn càng, từ răng cho đến bẹn chẳng chỗ nào trống. Chẳng phải vì cái bệnh ghẻ mà cũng chẳng phải cụ ở bản mà chúng nó cho về. Cụ là người cuối cùng mà ban quản giáo thì những hai chục đồng chí nên thả cụ vừa được tiếng vừa đỡ mất công trông nom tốn người tốn của.

Qua Mỹ với cụ bà và con bé Châu, Maria Châu Trần, 20 tuổi. USCC bông soa đưa gia đình cụ về giáo xứ này. Cụ nói thế. Như các cụ khác mỗi khi phải nói tiếng Mỹ các cụ thường hay bỏ chữ S cho đỡ lồi thối. Sponsor thì cứ gọi là bông xoa, Mỹ không hiểu thì mặc mẹ chúng nó. Dăm bữa nửa tháng cụ được bầu làm chức đại diện giáo dân. Gọi nôm na là cụ Trùm Đích. Bà Trùm thì đương nhiên là cụ Trùm bà còn cái Xuân thì ở trong ca đoàn của cái Lan. Đã nói ca đoàn không cần giọng. Giọng ca của Châu lần đầu tiên được nghe đồ ai nín được cười. Nó đi 1 bè riêng, quái lắm mà thoảng vị chua như giấm. Sửa mãi không được Lan chỉ còn cách bảo Châu :
- Em hát be bé 1 tí với lại đứng xa xa cái microphone 1 tí cho nó "ăn ro".

Thỉnh thoảng Châu lần được gần cái micro thì ca đoàn chúng tôi biến thành năm bảy bè ngay, chẳng "ăn ro" tí nào cả. Có lần cha xứ cầm bánh lễ đưa lên giới mấy lần lại phải đưa xuống, không dám : "Đây là mình ta ..." chỉ vì sợ nói nửa chừng thì phì cười. Khổ thế đấy ! Không lẽ bảo Châu đừng đi nhà thờ.

Bọn trẻ chúng tôi thì cứ gọi cụ Trùm là cụ trùm Móm bởi cụ không có 2 cái răng cửa. Chửa già đâu, oeo phe oeo phieéc có cả đấy mà cụ nhất định không thêm trồng 2 cái răng giả cho dễ nom. Cụ sợ nha sĩ từ hồi còn ở VN. Chúng nó nhỏ nhâm cái răng "khá" nhất của cụ. Chuyện gãy răng như thế này.

Một hôm đứng ngoài vườn, đồng đánh thế chó nào hay vấp phải cái gì chả biết, cụ ngã giúi mặt xuống cỏ , cái tằm cổ hữu cụ ngậm mỗi ngày thụt bỏ nó vào trong mồm. Bà Trùm ở trong nhà vội chạy ra, túm gáy lôi một phát, cụ ông chối dậy được ngay . Đau bỏ mẹ mà vẫn còn nói phét :

-Ngã đâu mà ngã. "Mục đích" của tôi là tôi ... tập võ đấy chứ.

Chả là vì ngày xưa ngày xưa khi còn thụ huấn quân trường Thủ Đức, cụ học được mấy thế võ cận chiến để đánh nhau với Việt Cộng. Qua đây mỗi lần ăn no rửng mỡ, cụ đi vài đường cho tiêu cơm với lại bỏ lâu sợ quên. Cụ rất lăm. Tập võ huỳnh huých thế chứ mà mỗi khi con cún nhà hàng xóm chạy qua ngửi ngửi vào ống quyển thì cụ thụt vào nhà ngay, lăm khi ở tịt trong nhà cả ngày chẳng dám ra tưới vườn. Tội nghiệp ! Con chó chỉ nhỉnh hơn con chuột, giá mà lỡ nhăm phải thì bẹp ruột mà cụ vẫn sợ nó cắn.

Dựng cụ ông đứng dậy xong xuôi, mười ngón tay cụ ông cụ bà đan vào nhau nom y như người sắp ... nhảy tăng gô. Cụ trùm bà giơ tay vạch cái môi trên của cụ :

-Gãy mẹ nó cả răng rồi. Đi vào rửa mặt.

Cụ ông cun cút đi vào nhà. Một chân có giày 1 chân không. Ôi bước chân tăng gô lẻ loi.

Từ đây bọn nhằng nhằng chúng tôi gọi là cụ trùm Móm. Duy người lớn vẫn gọi cụ là cụ trùm Đích.

Cứ vào tháng sáu mỗi năm thì giáo xứ chúng tôi nhộn nhịp hẳn lên, chuẩn bị cho đại hội hành hương. Già cả chẳng phải đi làm nên cụ Trùm có mặt ở bãi đậu xe cả ngày trông nom cho bọn trẻ chúng tôi đóng cái bục làm khán đài dâng lễ ngoài trời. Từ Cali đổ lên, từ Seattle trảy xuống, con chiên già trẻ nhón bé đông lắm. Dễ đến cả chục ngàn người. Lại còn những đoàn thể sắc tộc Nga, Nhật, Lào, Đại Hàn mặc y phục truyền thống xanh đỏ đủ màu. Vui đáo để. Nhà thờ nào chứa cho nổi nên bàn thánh được khuân ra bãi đậu xe làm lễ ngoài trời. Giáo dân thì kẻ đứng, kẻ ngồi tràn lan khắp bãi cỏ. Chương trình năm nào cũng thế. Mở đầu là rước 1 vòng khuôn viên nhà thờ. Đi đầu là cụ Trùm cầm cây thánh giá, 2 bên là 2 cụ khác 1 người cầm cờ Mỹ, một người cầm cờ Việt, ra cái điều đây là người Việt. Theo sau là kiệu Đức Mẹ sầu bi, các cha và vị giám mục người Mỹ. Ca đoàn chúng tôi chia ra làm 2 nhóm. Một theo sau mấy em giúp lễ để ca cho tiện, còn lại thì đi cuối đoàn rước bởi đoàn rước quá dài, nếu không chia ra thế thì tiếng hát bị loãng. Sau đó là phái đoàn Nhật, Nga, Lào v.v... với quốc kỳ nước họ, mỗi nhóm độ 100 người. Trong khi đi rước thì lần hạt 50 kinh kính mừng, đọc bằng 5 thứ tiếng. Bọn VN chúng tôi thì xướng : "Kính mừng Maria ..." là tới phiên bọn Nhật đáp : "Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời ...", kinh Kính Mừng sau thì tới phiên bọn Lào "Thánh Maria ..." Dĩ nhiên bọn nào đọc tiếng bọn ấy. Chúng tôi chỉ chực nghe 2 tiếng : "Amen" là lại "Kính mừng" tiếp. Câu Amen thì nước nào cũng nói giống nhau. Tiếng Nhật quái lắm. Đề ý kinh Kính Mừng của tụi nó có chữ "Suzuki" mà Meta đoán mãi chẳng biết chữ ấy nhét vào chỗ nào của kinh Kính Mừng cho phải phép. Chịu !

Năm nay cụ Trùm Móm vẫn đi đầu 1 đoàn người dài ngoằng ngoặc. Meta kỳ này được cắt ở vào nhóm nửa ca đoàn đi sau chót. Ở đằng sau ngó lên, đoàn người thẳng băng như lần kẻ. Chúng tôi vẫn quạc mồm đọc kinh Kính Mừng như thường lệ hàng năm. Thỉnh thoảng cái Lan ở nhóm dẫn đầu chạy xuống bảo hát bài gì thì hát bài nấy. Hát lộn xộn cũng được vì chẳng người đánh nhịp. Nhàn. Lại được nói chuyện thả ga, chẳng sợ cụ Trùm lườm

nguyt như ở trong nhà thờ. Bỗng Meta để ý khi đoàn người đi tới cái chỗ có tượng ông thánh Giu Se thì đang thẳng băng như đường kẻ, lại uốn cong 1 cách bí mật. Chẳng biết tại sao. Đoàn người khệnh khạng bước từng bước chậm như rùa, thỉnh thoảng lại đứng yên 1 cách vô duyên cớ. Meta hết nhằn cổ lại tách ra khỏi hàng nhìn vào chỗ "uốn cong" ấy mà chẳng thấy gì cả. Chẳng lẽ chạy lên chỗ tượng ông thánh Giu Se dòm 1 cái cho đỡ bức vì không biết vì sao đám rước lại cong cong ở chỗ ấy. Cả tiếng đồng hồ sau Meta mới biết. Ngay giữa bãi cỏ dưới chân tượng đài là 1 bãi ... to tướng. Chẳng ai bảo ai đều bước tránh ra. Hoá nên đoàn rước cong ở chỗ ấy. Qua khỏi tượng đài thì lại thẳng băng đầu vào đây. Suy đi nghĩ lại cũng tại người dẫn đầu tức là cụ Trùm. Dẫn đầu thì đi đâu đoàn người cứ theo đó mà bước cho thẳng hàng, đằng này cụ Trùm chả biết mắt mũi để đâu, hay lại vênh râu nhìn trời hiu quạnh mà cái bãi chình ình như thế, cụ cứ phom phom bước thẳng. Chắc đạp phải chướng ngại sao khỏi. Dấu giày còn rành rành đây. Nếu cụ bước choãi sang bên phải hay trái tránh nó đi thì đoàn rước đâu có vẹo vọ thế.

Lễ xong thì chỉ người có con em là còn ở lại. Ăn uống tiệc tùng thì trẻ con ngồi dưới đất, mà lễ thì trẻ con cũng phải đi lễ "ván" sau. Luật giang hồ các cụ xưa nay vẫn thế.

Cụ ức lắm! Năm nay cha xứ không cho cụ chào cò như mọi năm nữa, nại lý do mình chào cò thì cộng đồng Nga, Nhật, Đại Hàn, Lào cũng đòi chào cò thì đến bao giờ mới xong nhưng tình thực cha xứ đổ tội cho cụ chửi đức giám mục:

- Cụ phải xưng tội đi nhá kéo sa địa ngục đấy.

Năm ngoái trong khi cụ cùng vài ông lão nữa mặc bộ đồ nhảy dù đứng làm lễ chào quốc kỳ khi đức giám mục người Mỹ chánh địa phận với dăm ông cha nữa áo xống chỉnh tề bước ngang thì cụ cũng vừa hô tiêu đội chào cò chào kính. Trong quân đội, mỗi khi tướng tá duyệt hàng quân thì phải hô: "vào hàng...phắc". Chả biết phắc có nghĩa gì nhưng như thế để tỏ ý tôn kính. Đức giám mục người Mỹ nghe chữ "phắc" giật bắn mình lên nhìn cụ.

Chuyện có thể thôi mà khi tan lễ, cha xứ nổi cáu đồ thừa cụ ...chửi đức giám mục lại còn nói từ nay không được chào cò nữa. Năm nay là năm đầu tiên bãi bỏ chào cò mà lại còn dẫm phải cút nữa nên cụ càng điên tiết.

Có lẽ bao năm được nhà nước cải tạo nên dù là chuyện xưa rồi, cụ hẳn còn ám ức lắm. Thế này là có đũa phá hoại tôn giáo của cụ chứ ai ỉa bậy thế.

Chắc bọn du học sinh Việt Nam chứ không ai vào đây. Đạo này bọn chúng qua đây du học nhiều lắm. Dưới basement trong quán cà phê Thánh Tâm cụ hăm sẽ đưa việc này ... lên Liên Hiệp Quốc. Cụ nói với đám người đang chờ lễ thiếu nhi ở dưới basement :

- Phải cử người rình bắt quả tang bọn chúng nó. Không phải chuyện thường đâu, cái này nằm trong mục đích phá hoại tôn giáo của chúng nó.

Anh Liêm chờ mãi chẳng thấy cụ "ó đơ" cà phê liêm với lại tô phở móng như thường lệ, ngắt lời :

- Ở đây cháu có bánh mì, có phở. Còn "mục đích, mục nhọt" thì cụ chịu khó đi bác sĩ Trương Thị Ngọc Cẩm nhá. Ở đây cháu không bán thuốc trụ sinh.

Quán cà phê Thánh Tâm ngoài bánh mì kinh tế thị trường 2 đồng 1 ổ, cà phê Liêm cũng hai đồng thì còn thêm món phở nữa. Anh Liêm có tật bụng phở thì ngón tay cái nhúng hẳn vào tô nước lèo. Chẳng thấy nóng bỏng gì cả. Chắc lâu ngày thì quen tay. Mười ngón tay anh thì đen xì những đất bám ở kẽ móng. Riêng ngón tay cái nhúng vào tô thì sạch trắng sạch trơn như mới ở tiệm nail ra. Chả thế mà phở anh chẳng bột ngọt, chỉ loe ngoe vài mẩu xương bò mà nước lèo cứ ngọt lừ. Ngon ra phết. Chỉ có điều bồn đạo ăn phở "móng" của anh thì nhiều người than phiền là hay bị nấc cụt. Đã uống cà phê liêm thì phải ăn phở móng mới đủ bộ.

- Cho tao 1 ly cà phê đá với 1 tô phở tái nhỏ. Bỏ nhiều thịt nhiều bánh vào nhá!

Nhiều thịt lại nhiều bánh mà chẳng bao giờ cụ gọi tô lớn. Cụ biện chứng : "Tô lớn ăn làm sao hết." Chẳng biết "duy vật biện chứng" của cụ với ông Các Mác, ai ngang hơn ai.

Cụ lại thao thao bất tuyệt về vụ nhà nước Việt Nam đánh phá tôn giáo. Đặc biệt là giáo xứ "mình". Lúc này lễ trẻ con đã xong. Từ nhà thờ trẻ con ủa ra như ong vỡ tổ. Các ông các bà mồm mép bóng những đầu mỡ, ngậm vội cái tăm lục tục chui khỏi cái basement.

- Ác .

Cụ Trùm Móm cũng khệnh khạng đi về phía bãi đậu xe. Đó đây những con người vừa già vừa trẻ dẫn nhau lên xe. Tiếng máy xe, tiếng trẻ con cầu chi nhau, tiếng gọi con gọi cháu ơi ới, vừa Việt vừa Mỹ loạn xạ ngầu.

- Ác .

"Quần" này cụ Trùm "ác" 1 phát hơi mạnh. Cái tăm trong mồm phun thẳng xuống cỏ. Có lẽ cụ nắc cụt sau khi ăn phở "móng" chứ chẳng phải gọi con gọi cháu đâu. Ai lại đặt tên con cháu là "ác" ?

Ở cạnh khóm trúc dưới chân tượng đài thánh Giu Se, một thằng bé độ 7 tuổi đang phưỡn đít để 1 bãi to tướng. Cái bãi cũ cụ Trùm làm be bét cả rồi. Thằng Ác cháu nội của cụ xách quần chạy ra. Buổi rước Đức Mẹ ban sáng cộng thêm ván lễ kéo dài suốt ba, bốn tiếng khiến trẻ con đưa nào cũng cần đi cầu. Cả trăm đứa chen chúc trong cái restroom nhà thờ bé tí thì chỗ đâu mà chứa cho nên trẻ con chúng nó chui vào bụi, bạ đâu ỉa đó. Thằng "ác", con của anh Trọng, anh của Châu tức là thằng cả, đưa con giai đầu lòng của cụ, vượt biên từ hồi cụ vẫn còn gãi ghẻ trong tù, đặt tên Mỹ cho cháu nội của cụ là thằng "ác". Chẳng biết tiếng Mỹ spell làm sao mà cụ Trùm gọi là "Ác". Tiếng Mỹ của cụ có lẽ chỉ thằng Ác mới hiểu được. Thằng bé từ trong bụi cây rỗng cổ dạ 1 tiếng rõ to. Thì ra nói cụ bị nắc cụt vì ăn phở móng cũng đúng mà nói cụ đang gọi con gọi cháu cũng chẳng sai. Hai ông cháu 1 già 1 trẻ, 1 cao 1 thấp lon ton bước về hướng chỗ đậu xe. Cụ tóm được bọn phá hoại tôn giáo rồi nhé nhưng đại gì cụ lại vạch trần âm mưu phá hoại của bọn chúng.

Sau kỳ đại hội cụ sinh lãng tai . Chắc già cả nó thế . Một bữa dưới basement, cái Lan hỏi :

- Thế nào ? Chuyện Liên Hiệp Quốc tới đâu rồi ?

Hỏi hai, ba lần cụ mới làm ra vẻ nghe thủng :

- Cuộc xéng hủ ? Mưa gió thế này mượn cuộc xéng làm gì ?

Meta thì thảo với cái Lan :

- Lão này điếc rồi em ơi .

Khiếp ! Ôn ào thế mà Meta rĩ tai nói nhỏ thế mà cụ vẫn nghe ra :

- Điếc cái tiên nhân nhà mày.

Tinh thể đấy ! Lan kín đáo kéo tay Meta lần đi chỗ khác .

oOo

Thấm thoát tôi đã gần 40 tuổi . Những vui buồn họ đạo đã trở thành những kỷ niệm khó quên . Hai mươi mùa đông thoãn thoắt trôi đi cuốn theo tất cả. Người của thế hệ bình lửa đã theo nhau lần lượt về thiên cổ, người thế hệ chúng tôi lớn lên, kẻ lấy vợ người lấy chồng, lũ trẻ như con gà con chó chít vỗ vò chào đời và lớn lên . Người già thì ngậm ngùi dĩ vãng, bọn chúng tôi mắt cũng nhạt lửa lý tưởng, môi cũng phai hồng lãng mạn, buồn chãi vì cuộc sống . Nếu đôi phút chạnh lòng, húp bát canh mừng tôi (đắt như quýt), cắn vớ quả cà dầm tương nơi xứ người, hồi tưởng lại 1 nơi xa xôi lắm, xa cả thời gian lẫn không gian, có bà mẹ quê nháo nhác gánh những đứa trẻ tuổi tôi trên đường chạy giặc, những ông "quân dữ" cầm roi vọt trẻ con dẹp đường cho Chúa vác thánh giá trong ngày hội lễ phục sinh, những ánh nến chập chờn trên bờ đê của từng đôi trai gái trên đường đến nhà thờ lúc 5 giờ sáng, vụng về ngượng nghịu nắm tay nhau qua bãi tha ma : "Ma mà mà ma, ta có Đức Bà, ta chẳng sợ ma" mà nỗi sợ ma, niềm cảm xúc dậy thì chan chứa khi duyên tình ngấm ngấm trao nhau .

Dĩ vãng như mật tằm, như hương hoa thấm đậm tâm hồn chúng tôi mất rồi, chẳng gì gột rửa được. Xin đừng trách chúng tôi nói với nhau bằng tiếng Mỹ hay bỏ chữ S cho bớt lời thôi (mặc dầu chúng tôi nói chuyện với người Mỹ giọng điệu chẳng chê vào đâu được), ăn đủ các thứ mắm sực nức những mùi khó ngửi .

Sau này bọn thằng Ác lớn lên, cũng xin đừng trách chúng nó thèm nước mắm, nói tiếng Mỹ với đồng bào không thèm bỏ chữ S, biết lúc nào "Chào

mẹ chào em", lúc nào "Morning what s up". Cụ Trùm, em Lan, thầy cô dạy Việt ngữ, cha xứ, đại hội hành hương ... quyện vào tâm hồn những chú bé, theo thời gian biến thành thần thoại mà giả dụ lỡ mất đi, ta lạc loài lắm, không xứng đáng hãnh diện xưng là người Việt Nam hải ngoại.

- "Ai em Việt Nam Mi tu". Việt Nam Mi không có "S".

() Hiu hắt đời nhau . Nhạc phẩm Lưu Bích hát trong Thuý Nga Paris .*